

OBSOTELJE IN

SPODNJE

POSAVJE

STR. 3

MALO ČRNO,

MALO

SMEJŠNO

STR. 4

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 8. aprila 2010 Leto XX, št. 14

»Vse, kar sem dosegel, sem dosegel s slovenščino«

S temi besedami je zaključil svojo pripoved na 2. slovenskem dnevu v Monoštru novinar in urednik Slovenskih utrinkov Dušan Mukič, ki je staršem, starim staršem in tudi učencem pripovedoval o svojih študijskih letih v Ljubljani, kjer je študiral slovenščino, zgodovino in računalništvo. Znanje (učenje) slovenščine je izpostavil predvsem kot možnost in priložnost za porabske dijake, ki jim ju zagotavlja Slovenija. Razen redkih smeri si lahko porabski dijaki izberejo katerokoli študijsko smer na slovenskih univerzah potem ko so končali celoletno šolo slovenskega jezika. Dušan Mukič je omenil tudi kulturne in druge možnosti, ki jih ponuja Ljubljana kot prijazno mesto, ni pa zamočal, da je študij v Sloveniji privlačen tudi iz socialnega vidika. Štipendija, ki jo zamejskim študentom zagotavlja slovensko šolsko ministrstvo, se namreč kosa z neto madžarsko minimalno plačo.

Udeležence je najprej pozdravila mag. Valerija Perger, višja svetovalka za porabsko šolstvo, ki je pobudnik slovenskih dnevov v Monoštru. Prireditve so se udeležili tudi državni podsekretar Roman Gruden, generalni konzul mag. Drago Šiftar in monoštrski podžupan József Bugán.

Boris Černilec, direktor Direktorata za vrtce in osnovne šole na slovenskem šolskem ministrstvu, je otroke in njihove starše spomnil na znani rek, več jezikov znaš, več veljaš. Kot je omenil, Porabje je prvič obiskal še kot

Malčki iz vrtca Monošter-Slovenska ves

Del udeležencev Slovenskega dneva. V prvi vrsti (z leve) višja svetovalka mag. Valerija Perger, predsednik DSS Martin Ropoš, direktor direktorata za vrtce in šole Boris Černilec, državni podsekretar Roman Gruden, ravnatelj monoštrskega izobraževalnega zavoda Tibor Péntzes, monoštrski podžupan József Bugán in predsednik ZSM Jože Hirnök

ravnatelj osnovne šole na Gorenjskem, ki si je prizadeval, da bi njegov učiteljski zbor spoznal tudi zamejsko stvarnost. Staršem in tudi učencem je zagotovil vso podporo slovenskega šolskega ministrstva pri slovenskih programih.

Prav možnosti in priložnosti je poudaril tudi ravnatelj monoštrskega vzgojno-izobraževalnega zavoda (v zavodu so združeni dve osnovni šoli, gimnazija in glasbena šola) Tibor Péntzes, kajti, kot je povedal, pri zaposlovanju v gospodarsko nedvomno bolj razviti Sloveniji je prednost znanje slovenščine, ki si ga učenci in dijaki lahko pridobijo z dvajsetletnim učenjem. Govoril je tudi o jezikovnih počitnicah na morju in smučarskem taboru na Rogli in kot je malo za šalo omenil, večina teh otrok se verjetno nikoli ne bi naučila smučati, če se ne bi učila slovenskega jezika. Na dobro obiskani prireditvi, na kateri so si starši lahko pridobili vse potrebne informacije tudi s pomočjo dvojezičnega priložnička *Slovenščina kot priložnost za vaše otroke*, so nastopili malčki slovenske skupine monoštrskega vrtca ter učenci osnovnih šol.

Prireditve so organizirali obe krovni organizaciji, Krovna šolska komisija in Zavod za šolstvo R Slovenije. Njen glavni namen je pridobiti starše v Monoštru in Slovenski vesi, da svoje otroke vpišejo k narodnostni slovenščini.

Marijana Sukič

Petanjci: Ustanova dr. Šiftarjeva fundacija

JAMBORI SPOMINOV IN DOBREGA SOSEDSTVA

Osrednji dogodek dr. Šiftarjeve fundacije Mladinska kulturna prireditvev Dan spominov in tovarištva, ki je

drevesi posadila tudi prvi in aktualni predsednik Slovenije Milan Kučan in dr. Danilo Türk. Lanska, jubilejna 10.

Dr. Anton Vratuša zmeraj z veliko pozornostjo spremlja kulturni program, v katerem sodelujejo mladi, za organizacijo pa skrbi Regina Cipot, ravnateljica Gimnazije v Murski Soboti (sedi ob akademiku)

vsako leto na začetku maja, bo prvič na pobudo akademika Antona Vratuše z novo temo: *Jambori spominov in dobrega sosedstva*. Prvi od štirih jamborov, Bela krajina – 2010 bo 7. maja s sodelovanjem občine Semič (župan Ivan Bukovec se je o sodelovanju pogovarjal z županom občine Tišina Jožefom Poredošem), prihodnje leto bo na vrsti Slovenska Istra, leta 2012 bosta to Triglav in Soča, četrti jambor z letnico 2013 bo postavljen Med Muro – Rabo in Zalo.

Na dosedanjih prireditvah – Dnevnih spominov in tovarištva so namenili pozornost aktualnim, s pomurskim in širšim prostorom povezanim temam, vključno s Porabjem. Vsebine in teme so predstavljali priznani strokovnjaki in politiki, lani, ob deseti obletnici, tudi predsednik države dr. Danilo Türk. Med odmevnejše sodijo prireditve, posvečene Števanu in Miklošu Kuzmiču, Primožu Trubarju, Mišku Kranjcu ... in vse so bile nadvse dobro obiskane v vrtu, ki ga je zasadil pokojni dr. Vanek Šiftar in kjer sta

prireditve, je bila popestrjena tudi s prvo likovno razstavo del akademskega slikarja Franca Mesariča, v novih prostorih raziskovalne enote Znanstvenoraziskovalnega centra Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Vse skozi dajejo organizatorji velik poudarek in pomen sodelovanju mladih, ki aktualno vsebino zmeraj popestrijo s kulturnim programom, ki ga organizacijsko pripravlja ravnateljica soboške Gimnazije Regina Cipot. Doslej so v programih sodelovale šole iz Slovenije in sosednjih držav. Ustanova dr. Šiftarjeva fundacija je pripravila več mednarodnih simpozijev, ki so jim sledile izdaje zbornikov z referati, prebranimi na teh srečanjih. Ustanova sodeluje tudi pri pripravljanju samostojnih publikacij, med katerimi akademik Anton Vratuša posebej ceni *Goričko – na zelenem otoku presahlega morja*, vodnik po znamenitostih občin z območja krajinskega parka Goričko. Zdaj je v pripravi drugi dr. Vaneku Šiftarju posvečen zbornik. Projekt

vodi Alenka Leskovic, k sodelovanju bodo povabljeni avtorji iz Slovenije in tudi iz Porabja. Sicer načrtuje programski svet, ki ga vodi dr. Etelka Korpič-Horvat, še več dogodkov do konca leta, med katerimi bo tudi temeljitejša razprava na temo Romi v občinskih svetih; osnovnošolci, dijaki in študenti so povabljeni k pisanju spisov na temo *Sprehajal sem se skozi vrt spominov in tovarištva na Petanjcih*, tudi za letos je predvidena likovna razstava, pripravljen bo pregled drevnin, rastlin in grmovnic v Vrtu spominov, izdelana vizija ureditve spominskega parka... in pri vseh načrtih aktivno sodeluje akademik dr. Anton Vratuša, ki je 21. februarja letos dopolnil 95 let bogatega življenja (o čemer smo pisali 18. februarja v 7. številki Porabja).

Ustanova dr. Šiftarjeva fundacija in Podjetje za promocijo kulture Franc Franc sta ob jubileju akademika Antona Vratuše izdala knjigo *V svet po veliki, beli cesti* (urednik Franci Just). Uvodni del knjige je delo nekdanjega odličnega novinarja Večera, tudi dopisnika iz Pomurja Mirka Munde, ki poudarja: »*Pričujoče besedilo je zapis pogovora z akademikom dr. Antonom Vratušo o njegovem življenju in delu. Samo to in nič več. Ni niti leposlovna niti monografska predstavitev. Je le novinarski reportažni portret. Sem pa prepričan, da bo kdo napisal o jubilanu, izjemni osebnosti, enem največjih duhov na področju znanosti, kulture in politike, kar se jih je rodilo v pokrajini ob Muri (kot je v svojem razmišljanju zapisal Janez Stanovnik), vsaj kakšno monografsko, če ne tudi literarno delo.*«

Ustanovitev delovne skupine

30. marca 2010 je v Ljubljani potekala ustanovna seja delovne skupine za pripravo strategije o sodelovanju med Slovenijo in zamejstvom na področju gospodarstva.

Razlog za oblikovanje omenjene delovne skupine je v tem, da do sedaj takšne strategije Slovenija ni imela, kljub temu pa so vedno večje potrebe po opredelitvi dejavnosti v smeri skupnega cilja povezovanja različnih dejavnikov, od državnih institucij do manjšinskih gospodarskih organizacij.

Na seji je bilo ustanovljeno ožje omizje, v katerem zaenkrat sodelujejo po en predstavnik gospodarskih organizacij iz vsake zamejske države, v kasnejši fazi pa bodo v širšo debato povabljeni tudi drugi dejavniki iz zamejstva in Slovenije.

V ožjem omizju so predstavniki Ministrstva za zunanje zadeve, Službe Vlade za razvoj in evropske zadeve, Službe Vlade za lokalno samoupravo in regionalni razvoj, Ministrstva za gospodarstvo, Obrtno-podjetniške zbornice, Gospodarske zbornice Slovenije, SDGZ, Razvojne agencije Slovenska krajina ter Urada za Evropo. Omizju predseduje dr. Breda Mulec z Urada Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu.

Na seji je bil sprejet dogovor o načinu dela delovne skupine in o posameznih točkah, ki naj bi jih vsebovala strategija.

Mirko Munda je tekst razdelil v poglavja: Tonek je bil odločen, kjer beremo: »Rad bi hodil tudi po beli, veliki cesti«, se danes zasanja v svoje mladostne sanje. »Na paši, komaj deset let mi je bilo, sem se odločil, da grem študirat jezike, da me bodo razumeli tudi drugi ljudje, ne le na Goričanci.« Sledijo: Nekaj tednov je spal na kozolcu, Študij o Stritarju in svetosavska nagrada, V nekaj mesecih dva letnika fakultete, Hkrati diploma in doktorat, Aretacija in koncentracijska taborišča, Namestnik komandanta Rabske brigade, V Italiji v trojni funkciji, »Tujega nočemo, svojega ne damo«, Dramatična seja Varnostnega sveta Organizacije združenih narodov, Kako nazaj k znanosti, Mednarodni center za upravljanje podjetij v javni lasti, Elisabeth Mann Borgese in Mednarodni inštitut za oceane, Akademik in dvakrat častni doktor, Prijateljstvo z Vanekom Šiftarjem in Vrt spominov in tovarištva. Poglavja v knjigi so orisi najpomembnejših poti, dogodkov in življenja z vso širino te besede o akade-

miku Antonu Vratuši.

Drugi del knjige sestavljajo *Pričevanja*, v katerih o Antonu Vratuši pišejo: Janez Stanovnik: Anton Vratuša – Vranov let skozi 20. stoletje, Jože Vugrinec: Anton Vratuša – pisec in raziskovalec, Mitja Slavinec: Anton Vratuša – pomurski akademik, Anton Štihec in Daniel Kalamar, da je Anton Vratuša častni občan mestne občine Murska Sobota in občine Grad. Franc Kuzmič je zbral del bogate bibliografije dr. Antona Vratuše od leta 1935 do zadnje objave, v knjigi je tudi nekaj fotografij, na zavihkih pa osnovni podatki, ki jih o članu Slovenske akademije znanosti in umetnosti lahko preberemo na spletni strani te ustanove.

Še tole kaže napisati: akademik Anton Vratuša bo doživel 100-letnico, kajti prežet je s toliko iskrivimi idejami, načrti in pozitivno energijo, da ni močnejše nasprotne energije, ki bi zaustavila ta intelektualni in široko človeški – zamah!

Tekst in foto:
Ernest Ružič

Z Goričkoga v Piran - 10.

Čokolada pa vrastvo v kluāstri

Obsotelje in spodnje Posavje

S pohorski bregauv smo se pá povrnavili v Maribor, zdaj pa nas pela paut dale prauti rovačkōj grajnici. Za en malo smo že pri reki Sotli, štera je duga samo 90 kilomejterov, bila pa je gezero lejt grajnca med Slovenijo

strmi potaj gorpride.

Če smo si zaželeli nika sladkoga, mujs moremo gorpoiskati *klaūster Olimje*, gde z rokami delajo čokolado. Če je petek ali svetek, v čokoladnici vsikši najde kaj za pod zaub

z en kraj pa drūgi kraj grajnca so važni bili v cajti drūge svetovne bojne, od tistec so organizerali štajerski partizange svoje akcije.

Krajina kauli vesnice *Bizeljsko* je špajsna zatau, ka s kem više demo, tem več lūstva tam živē. Vesi so na vrejaj, ka so spodik bregauvge bole strmi, mokre doline so pa skoro prazne. Ves Brestanica se je do 1950-i lejt zvala Rajhenburg, na šterom gradi so baratke »trapisti« skoro dvejstau lejt čokolado pa likere redili. Med drūgov bojnov so Nemci v etoj zidini vkūperpoberali Slovence, štere so sledik tazagnali s svoji domauv.

Po revoluciji na Vogrskom leta 1956 je v Jugoslavijo pribežžalo dvajsti gezero lūdi. Od té je v Slovenijo prišlo 2300 Madžarov, za štere so oprli deset lāgerov na gradaj, dvorcaj pa v hotelaj. Štirge so bili ranč v krajini pri reki Sotli, v Rogāški Slatini, Jelšingradi, Brestanici pa Bizeljskom. Med Madžarami je dosta mladi bilau, v lāgeraj se je naraudilo 14 mlajšov. Leta 1957 so skoro vsi pribežžniki odišli dale v Zahodno Evropo.

Če smo na Koroškom najšli najvejšō lipo, je v etoj krajini pri Sotli najvejši rast, šteri je viski tresti mejterov. Samo v bizeljski bregaj pa gnejzdi

Dolinka, šteriva se združita pri varāši Radovljica. Dale teče reka prejk Ljubljane pa Zagreba, pri Belgradi pa že šurka Sava nut v Donavo teče. Na slovenskom tali so inda poštijo pa železnico žmetno zidali, med viskimi bregami ranč nega vekši varašov spoj pri vodej. Več firm je v Sloveniji dobilo ime po Savi, najvejša odava gume za avtone.

Pavri pri Savi so se *povaudnim* tak

protestantskimi predgari. Adam Bohorič, šteri je pred štiristau lejtami prvo slovnico (nyelvtan) slovenskoga gezika napiso pa litere vōzbrodo za slovensko pisanje, je tū svojo prvo šaulo emo. Njegvi vučenic, Jurij Dalmatin se je v Krškom naraudo, gnesnadēn ga poštūjemo za tau, ka je un oprvin cejlo Biblijo na slovensko rejč obrno.

Varāš je nej samo med padaši športa

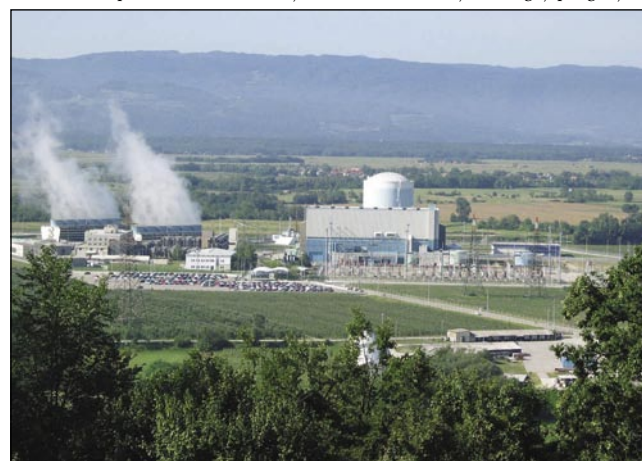
Viteška dvorana v Brežicaj

pa Rovačko, ali če škemo djenau povōdati, med Avstrijo pa Vogrsko.

Slatina ali mineralna voda dobro spadne vsikšomi trūdnomi popotniki. V varaši *Rogaška Slatina* so go oprvin že v 16. stoletji najšli, depa planerano so go začnili v glaže puniti samo pred dvejstau lejtami. Tistoga ipa so začnili na velko vōponūcati zdravo toplo vodau, zozidali so moderno kopališče, kauli njaga so napravili klasicistični angleški park. Kauli leta 1850 so se tū zberali betežnicke s cejle avstro-ogrske monarhije, pa eške Napoleonov brat Louis, Ferenc Liszt ali Rotschildi iz Pariza so gda pa gda prišli. Rogāška Slatina je eške gnes edno najvejši termalni kopališč v Sloveniji.

V krajini kauli reke Sotle so dosta gradov zozidali zavolo nevarni Madžarov, šteri so tistoga ipa sausedge bili. Eden grad je v Podčetrtki, šteri je daubo ime od toga, ka je inda svejta biroviija vsikši četrtek vkūprišla. Nej daleč od varaša geste eške edno termalno kopališče z imenom Atom-ske Toplice, šteromi so ime v tistom cajti dali, gda je atomska energija trnok moderna bila. (Od toga več kisnej.) Pred četrtkom pa je vsikdar sreda, zatok si moremo pogledniti grad pa varaš Podsredo tō, kauli štere v zemlej dosta ilojce geste, pa je tak lončarstvo inda krepko bilau. Lončari so tō gvūšno dosta molili na bregej Svete Gore, gde vkūper stogi pet mali cerkva pa se leko po rejsan

pa ma eške tau tō pokažejo, kak se naredi barnasta dobrauta. V etom klaūstri geste najstarejša patejka v Sloveniji. Pavlinski baratke so tam že pred štiristau lejtami zberali rastvne rastline, leta 1780 pa je eden majster pomalo stene s takšimi freskami, štere kažejo, kak leko človek zdrav pa srečen živē. Gnešnji baratke v klaūstri so prebidili staro tradicijo,

V Krškom redijo elektriko za Slovence pa Rovate

pa zdaj tō odavajo vse, ka je od nara-ve pa je dobro za zdravdje.

Če rejsan nas pela paut po Sloveniji, odpelajmo se malo prejk grajnca na Rovačko. Pridemo v vesnico *Kumrovec*, štera je erična po tom, ka se je tam naraudo jugoslovanski predsednik Josip Broz Tito, rovačkomi oči pa slovenskoj materi. Zvūn rojstne iže maršala najdemo v Kumrovci malo muzejsko ves tō. Te mali bergauvge

»ftič fčelar«, šteri je eden najlepši ftičov v Sloveniji. Ime je daubo tak, ka najraj divdje fčele gej. V zimi taodleti v Afriko ali Indijo.

Po reki Sotli smo se spistilo do Save. Ta je bila v cajtaj stare Jugoslavije s svojimi skoro gezero kilomejterami najdukša reka, štera se je začnila pa končala znautra toga rosaga. V slovenski gorenjski bregaj máta vretino potoka Sava Bohinjka pa Sava

cūjvzeli, ka so na tisti grūntaj, kama voda na gausti vōpride, tranke meli, njive pa na sūjom. Če je že voda na njivo vōstekla, so tam raj kukarco, repo pa komanco sadili. Na sūji njivaj so zvekšoga žito pa krumpline pauvali. Pri deli eške gnesnadēn dostakrat maro nūcajo, ka potači mašinov v mékoj zemlej kvar naredijo.

Sava je inda svejta bila grajnca med dvōma avstrijskima deželama (tartomány) Štajersko pa Kranjsko. Pred petstau lejtami je varaš *Brežice* pri etoj reki na nikoj djau vogrski krau Matija Korvin, depa Törki so ga tō večkrat gorvužgali. Zavolo grajnca pa reke so inda dosta vse pelali po vodej prauti Rovački, eške gnes se v varaši vidijo lejpi pa veuki rami bautošov. Grajnca z Rovačko pa eške gnesnadēn njā svoj pečatli na žitki Brežičanov. Rovatke odijo v Slovenijo kūpūvat, lidām iz Brežic pa je tō bole paulēv v Zagreb titi, kak v Ljubljano. Grad v Brežicaj má najvejšō viteško dvorano v Sloveniji, gde vsikšo leto držijo koncerte na Festivali Brežice. Med drūgov bojnov so tam napravili špitale. Pod gradom je vinska zamarnica, štera je vrezana v kamen.

Najvekši varaš pa center krajine kauli Save pri rovačkōj grajnici je *Krško*, šteroga ime je povezano s

eričen zavolo tekmojanj z motori, liki zavolo svoje *jedrskē elektrarne* (atomerōmū) tō. Oprli so go leta 1981 pa je eške gnes edna sama v cejloj nekdešnoj Jugoslaviji. Zozidali so go vkūper Slovenci pa Rovatke, vsikša republika je polonje penez dala. Kauli elektrarne sta se po konci Jugoslavije badva rosaga dosta svajūvala, leta 2003 so se voditeli zgučali, ka mora Slovenija »rovačko« elektriko odpelati šenki do grajnca. Polonje elektrarne je od Rovatov, če rejsan ne stogi znautra njenoga rosaga.

Elektrarna ovak tak dela, ka v reaktori toplauča grata, s šterov vodau segrejavajo. Para od te vode pride do turbine pa generatora, je sūče, pa tak grata električna energija. Za tau delo nūcajo dosta obogatenoga (dūsitott) urana. Za luft je baukše, kak elektrarna na kuln, depa dosta kvara naredi reki Savi, štere voda je zavolo nje dosta bole topla. Tau je nej dobro za ribe pa drūge stvarine. Samo od vodē pa človek ne more živeti. Mujs moramo kauštati vina s krajine pri Sotli, ka aj bi zvōdēli, če domanji istino majo. Pravijo, ka je najbaukše piti od grauzdja ranč z njini bregauv pri rovačkōj grajnici.

-dm-

OD SLOVENIJE...

O arbitražnem sporazumu naj bi odločali volivci

Predsedniki parlamentarnih strank so na srečanju, ki ga je sklical premier Borut Pahor, dosegli dogovor, da se glede arbitražnega sporazuma o meji s Hrvaško razpiše naknadni zakonodajni referendum. Opozicija upa, da volivci sporazuma ne bodo podprli, saj ostaja odprto vprašanje morebitnih ustavnih sprememb po razsodbi arbitraže. Premier Pahor je v izjavi po sestanku povedal, da so se strinjali, »da gre za tako pomembno vprašanje, da naj o njem dokončno odločijo ljudje«, torej na naknadnem zakonodajnem referendumu. Kot je pojasnil, bodo koalicijskim poslancem, ki so vložili zahtevo za razpis predhodnega referenduma, pa tudi ostalim poslancem predlagali, da razmislijo o tem, da bi sredi aprila državni zbor glasoval o ratifikaciji sporazuma, nato pa bi sprejeli odločitev o naknadnem zakonodajnem referendumu, tako da bi na njem »ljudje odločili«.

Gjerkeš začasno tudi na čelu kmetijskega ministrstva

Premier Borut Pahor se je odločil, da bo krmilo kmetijskega ministrstva začasno zaupal ministru brez resorja, odgovornemu za lokalno samoupravo in regionalni razvoj, Henriku Gjerkešu. Predsednik vlade namreč ni uspel pravočasno najti kandidata za naslednika Milana Pogačnika na čelu tega ministrstva. Gjerkeš bo ministrstvo vodil začasno, predvidoma 14 dni, v katerih namerava Pahor dobiti kandidata za novega ministra. Kot je premier razkril, se odloča med dvema možnima kandidatoma. To sta prodekan ljubljanske biotehniške fakultete Janez Hribar ter direktor mariborskega območnega veterinarskega urada Igor Vojtic.

Malo gledališče notrapokazalo svojo nauvo igro

Malo črno, malo smejšno

Leko, ka te zdaj pitali, če v Porabji mam nauvo gledališče? Ja pa nej. V Porabji je dugo lejt trno uspešno (sikeresen) delala Gledališka držina Nin-

je mrau nekak, steroga duhovnik že pokapa, dapa ženske, štere bi mogle na pokapanji od njega slobaud vzeti pa guč meti, ešče guča nemajo na-

v pajčolan mističnega. Pa se tau tō vej, ka v Porabji nega trno taši pokapanj, gde bi se od mrtveca s civilnim gučom tō poslavlali. Izkazati, dati pokojnomi slejdo poštenjé ešče te tō, če smo v njegovom žitki nej bili z njim najbaukši ali smo o njem nej najbaukše mislili, tau je po naši vasnicaj nepisani zakon.

Tau je pokazala publika v Slovenskoj vesi tō. Pri taum so pa pomagali igralci, steri so s pravo mero še okusnega (izléses) formirali svoje like. Dvōma že vōsprobanima igralkama (Klara Fodor, Marijana Fodor) je bijo enakovredjen partner mladi Rajmund Virovec. Na gledališkem popodnevi v Slovenski vesi so gorstaupili

Členi Maloga gledališča Klara Fodor, Marijana Fodor in Rajmund Virovec

drik-indrik. Dapa kak pri pravi držinaj leko pride do svaje, se leko členi držine naveličajo eden drugoga, tak leko do tauga pride pri gledališki držini tō. Zatok je pa Gledališka držina Nindrik-indrik enjala delati 2007. leta, dapa ništrni njeni členi so nej mogli vōzdržati brezi odra (színpad), zatok je grato Duo Fodor, pa sta Klara pa Marijana Fodor vsakšo leto notpokazale skeč (Čisto pa zamazano, Kaulivrat), steroga je napiso Miki Roš. Marijana Fodor je svojo paut na »deskaj« začnila pri števanovski gledališki skupini Veseli pajdaši. Letos sta pa k duoni vcujpozvale mladoga pojba z Gorenjoga Senika, Rajmonda Virovca, steri je zatok tō nej čista začetnik, ka se je z gledališko dejavnostjo (tevékenység) že spozno kak šaular na Gorenjom Seniki. Tak je gratalo Malo gledališče Slovenske zveze, stero bi leko tadale pelalo tradicijo Gledališke držine Nindrik-indrik. Tau so pokazali na premieri najnovjše igre, stera je bila 27. marciuša v Slovenskoj vesi. Najnovjše igro z naslovom *Pokapanje* je napiso pa na oder postavio Miki Roš. Tau je skeč (jelenet), šteroga fundament je čaren humor. V vesi

pisanoga. Dapa vekša baja je tau, ka so papire, stere njima je držina dala o žitki pokojnoga, tō zgibile. Tak so pa zdaj v velkoj nevauli, vej pa sploj ne vejo, koga pokapajo. Pomaga njima mladi dvornik, steri njima kaplo za kaplov dava informacije o mrtveci pa o tom tō, ka se pri grobi godi. Gda tej dvej gorpridete od koga trbej slobaud vzeti, se tak odlaučite, ka od mrtveca dobro ali nika. Vse tisto, ka je v življenji naupak napravo (bijo je v vauzi, mlajše je emo zvün zakona...) probate zaviti pa pokriti z lepimi rečami. Na konci pa, kak smo tau pri Roši že navčeni, se zgodba zasükne tak, kak bi nej čakali. Mladi ministrant prileti z novico, da so škrinj z mrtvecom vred vkradnili pa samo en papir tam njali, na sterom piše, ka pokojnoga samo te dajo nazaj, če žlata plača vse njegve dugé. Dapa ženske se tō ne njate, če ste se že prej telko mantrale z gučom, pokapanje mujs mora biti, ka njima ovak žlata ne plača. Tak pa te na konci odletite iskat vkradnjnoga mrtveca. Tema, za stero se je Miki Roš letos odlaučo, je precej občutliva (érzékeny), sploj pa če vejmo, da je v Porabji smrt in vse za njauv ešče itak zavito

Mlašeča folklor iz Števanovec je prvič gorstaupila v nauvi gvantaj, nastop je bijo obenem generalka za revijo otroških folklornih skupin

Pred dvojnost (kettösség) »o mrtveci dobro ali nika« postavi Miki Roš ogledalo, da bi se v njem najšli mi tō. Roš samo do takšne mere napravi iz žalostnega dogodka smrti grotesknoga, ka bi nikoga nej užalo, nikomi nej žau gratalo.

člani gledališke skupine Veseli pajdaši tō z veseloigrov Sto je oča. Med dvōma igrama smo pa leko ploskali mlašeči folklorni skupini iz Števanovec, stera se pripravla na območno revijo v Murski Soboti.

Marijana Sukič

Materinski dan v Budincih

Kulturno-umetniško društvo v Budincih je 28. marca pripravilo materinski dan, na katerem sta ob domačih nastopajočih gostovali tudi dve gledališki skupini iz Porabja. Pred nabito polno dvorano so se predstavili Veseli pajdaši iz Števanovec z igro Sto je oča pa Duo Fodor s skečem Kaulivrat. Na fotografiji domače ljudske pevke.

Svetili smo v Puconcih

Marciuša so se v Puconcih tö spominali dneva žena. Program je organiziralo upokojensko društvo pod vodstvom Jožefa Časara. Gospaud pred-

zdrave. Med nami so dragi naši gostje iz Porabja, ka jih vodi predsednica Marija Svetec. Vala lejpa, ka ste se odzvali našomi vabili,

Porabski penzionisti z gostitelji v Puconcih

sednik so že prva gorziskali Porabsko slovensko upokojensko društvo z namenom, ka bi radi meli stike z nami. Mi smo toga bili veseli. Vsakšomi društvi je dobro, če se leko spoznava z delom drugoga društva, se kaj navči pa baukše dela. Tak smo prišli v

ka mo malo vküper, ka si kaj pogučimo in zgučimo o našom pajdaštvi pa tüdi kaj zaplešemo. Čestitamo vam za pokončno slovensko rejč in držo.»

V kulturnom programi je plesala njina upokojenska folklorna skupina. Po obedu,

Predsednica porabskoga društva Marija Svetec pozdravlja gostitelje

Puconce, gde so nas trno lepau sprejeli. Pozdravo nas je gospaud predsednik z etimi rečami:

»Poštüvane naše penzionistke, ženske, mame, stare mame, naše dikline našoga puconskoga upokojenskoga društva, naše pajdašice in pajdaši penzionerskega društva Porabski Slovencov. V imeni našoga vodstva prejmite prav lejpe po-

šteri je biu tak bogati kak na gostüvanji, se je začnila muzika pa smo leko plesali. Slovensko muziko mamu najrajši. Vsi člani so bili zelo prijazni, steri so se z nami pogučavali, zato smo se sploj dobro počütili. Lepau se zahvalimo za vabilo, za sprejem in pogostitev in za dar najprva gospaudi Časari in seveda vsem članom.

Marija Svetec

Pismo iz Sobote

Korupcija

Lüblene moje, dragi moji, ne morem, ne morem, ka znauva ne bi nut v politiko dregno. Vejm, eške kak vejm, kak sam obečo, ka od toga nemo nigdar več piso. Depa rejsan ne morem, ka bi znauva nej. Tau pa zavolo korupcije. Trno lagva rejč je tau. V zadnji časaj pa eške bole. Nega dneva, ka bi nej kaj od toga na teveni gledu, na radioni poslüšo pa nut v novinaj taprešto. Najbole pri tej korupciji pa je tou, ka se je nut potegnola med nas, male lidi tö. Kak če bi si peldo vzeli po naši najbole prejdnji pa po tisti, ka nut v parlamenti sedijo pa modrüvlejo.

Že cejli mejsec se guči od ednoga človeka, ka se piše Prijatelj, pajdaš po domanje. Ménje pa njemi je gé Srečko. Té človek je velko bajo napravo s pejnezami pa zdaj vsikši den kaj nauvoga zvejmo, sto vse je biu z njim pri tom lagvom deli. Kcuj so bili eške drugi njegovi prijatelji, pajdaši iz parlamenta, eden minister pa je zavolo toga mogo tanjati svojo delo. Té Srečko je zdaj gé nut v vouzo zaprejtji pa čaka, ka ga pred birauva pripelajo. Že prva je bilau dosta takši korupcij najdeni, depa eden je nej zatoga volo gorplačo. Pa ranč zato, kak sam že povedu, se pri nas, mali lidaj tö na velki začnola korupcija. Dva kedna nazaj me je v slüžbi eden od kolegov pito, če njemi leko tak malo pomorem.

»Poslüšaj, ka bi trbelo!« mi je tumačo. »Naš šef mi neške vekše plače dati. Vsikši vej, ka ge najbaukše od vsej delam. Depa un je kak bi biu slejpi pa glüpi. Tak napraviva pa de brž vse boukše pa lepše. Ge vö iz banke vse pejneze zdignem, po tejm te pejneze tebi dam v ednoj kuverti. Ti boš šou nut v njegov pisarno. Pa se tam začni samo nagnauk zderati, ka ti tej pejnez od njega ne vzemeš. Ka si ti pošteni pa ne boš zanga lažo od njegovoga lagvoga dela. V tistoj minuti ge eške z drugimi nut priletim. Po tejm najbole prejdnjim povejmo, ka te je škeu küpiti, ka boš ti vküper z njim lažo, kak je un nika nej kradno. Tak naredimo, ge po tejm šef gratam, ti boš včasim za meuv, pa po tejm va trno dobre pejneze slüžila.«

Tak mi je tau dojdavo, ge pa sam nej mogo vörvati, ka je tau istina. Nej sam škeu takšo delati. Un pa mi je pravo, ka sam nauri, ka takšo vseposedi delajo. Pa so rejsan naprajli. Najšo si je ednoga drugoga pa za dva kedna je velka nevola gratala v slüžbi. Šefa so odpelali, té kolega pa je zdaj nauvi velki šef, ge pa mam eške menkšo plačo, kak sam prva emo.

Tadale si je korupcija najšla svoje mesto pri mlajšaj tö. Sin mi je pravo, ka njemi je eden v šauli škeu pejneze dati. Najprva je nej razmo, zakoj. Pa je pomalek gor prišo, ka naj leranco po mobini pozové, ka je v šauli bomba. Po tejm té pojep nede pitani, ka se je nika nej včiu. Bombe je nej bilau, pojbič pa de vejn eške eno leto odo v isti klas.

Moja tašča Regina, trno čedna ženska, je že tö korupcijo doživela. Edna njena poznana ženska go je na kavo pelala. Pelala go je v najbole drago krčmou. Prajla njoj je, ka leko kafej spidjé pa eške kaj kratkoga kcuj tö. Mojoj tašči Regini, trno čednoj ženski, je tau trno čüdno bilau. Vej pa sta nej kakši velki pajdaškinji. Pa gda sta spile eden kafej pa drugoga pa eške kaj kratkoga kcuj tö, je zvejdlu, zakoj je tau tak. Tista ženska go je prosila, ka de go gvüšno njeni mauž zvau. Pa gda de go pito, če je včera večer z njau bila, naj povej, ka ja. Ta ženska ma ednoga lübüčka pa je z njim bila. Možej pa je prajla, ka je bila pri mojoj tašči Regini, trno čednoj ženski. Depa moja Regina je rejsan trno čedna ženska.

»Za dva kafeja pa palinko se ge nédem takšno delo. Tau de te trno drago koštalo. Trbelo de bole globko v žepko segniti. Tak je tau v tej časaj. Sam vidla tau pri naši glavačaj, kakši pejneze se obračajo,« njoj je prajla.

Eške zdaj ne vejm, za kelko pejnez go je stepla, depa gvüšno, ka nej za male. Tak je dobre volé gé, kak bi na lotoni dobila. Ja, ja korupcija, lüblene moje, dragi moji, je nauva slüžba našoga časa.

Miki

... DO MADŽARSKE

Najvišja brezposelnost v zadnjih šestnajstih letih

Konec marca se je po podatkih Državnega statističnega urada brezposelnost na Madžarskem povzpela na najvišjo stopnjo v zadnjih šestnajstih letih, kajti dosegla je 11,4 odstotka, kar pomeni 479 tisoč brezposelnih oseb. V enem mesecu je njihovo število naraslo za 23 tisoč, v obdobju enega leta pa za več kot 100 tisoč oseb. Brezposelnost je narasla tudi med mladimi, kajti vsak četrti je brez zaposlitve. Med gospodarskimi panogami je največ brezposelnih na področju trgovske dejavnosti, v gradbeništvu in v predelovalni industriji.

FIDESZ je praznoval 22. obletnico ustanovitve

Stranka FIDESZ je 30. marca praznovala svoj 22. rojstni dan. Na prireditvi na Madžarski glasbeni akademiji so se spomnili trenutka, »ko je 37 mladih demokratov, ki so se borili za neodvisno, svobodno in močno Madžarsko, naredilo odločilni korak in ustanovilo stranko.« Predsednik Komisije za človekove pravice v madžarskem parlamentu Zoltán Balog je poudaril, da je stranka s svojimi zavezniki pred težko in odgovorno nalogo, kajti, kot je sam povedal, vanjo upa več milijonov volivcev. Predsednik stranke Viktor Orbán je povedal, naj volivci pozabijo predpostavko, da stranka teh volitev več ne more zgubiti. Potreben je vsak glas, kajti te volitve so lahko več kot »revolucija« le v primeru, če se jih bo udeležil vsak, ki želi spremembe.

Razstava

V Slovenskem kulturnem in informativnem centru v Monoštru bo 9. aprila (v petek) 2010 ob 16.00 uri otvoritev razstave Zveze fotografov Felföld. Razstavo bo otvoril Jože Hirnök, predsednik ZSM, fotografije bo predstavil Adam Szatmáry-Király, umetniški fotograf, vodja zveze.

»Nej je tau veliko delo, ka popraviš, liki tau, ka najdeš, ka je baja«

Gnesden, gda je telko avtonov v Porabji, ka bi z njimi Rabo leko stavo, bi človek tak mislo, ka vsigdar več avtomehanikov baude, šteri autone popravljajo. Dapa tau je nej tak, od leta do leta je menje tisti, šteri se k taumi razmejo

Djauži Kosar, pd. Bazar pravi, ka so lade, wartburgi, dačie nej tak lagvi avtogne bili

pa se s tejm spravljajo. Leko ka te nauve autone že ranč nej trbej popravlati, sem pito avtomehanika Djaužija Kosara iz Števanovec. Od tauga, od avtonov pa malo od sebe de nam pripovejdo.

• *Djauži, če se dobro spominim, te si tū v krajini ti bijo prvi privatnik, šteri je kak avtomehanik delo, nej?*

»Osemdesetšestoga sem začno tak delati, ka sem osem vör delo kak privatnik, dapa pred tistim štiri lejta sem že štirivörni privatnik bijo. Od tistoga mau je že štiridvajsti lejt odišlo, tau je že zato nej zdaj bilau. Kak privatni avtomehanik tū v krajini sem dja začno najprvin delati.«

• *Kak si ti avtomehanik grato?*

»Najprvin sem se dja nej za avtomehanika vönavčo, tau maštarijo sem se dja samo kasneje vönavčo. Emo sem volau za tau, tau sem rad delo, pa zato sem se tak odlaučo. Dja

sem takšno delo trno nej rad emo, gde cejli den edno fele delo trbej delati. Takšno delo je nej dobro, tam cajt tō néde tak, kak bi trbelo, pa tam se nika ne moreš včiti, gde vsakši den ranč gnako delaš. Delo je takšno dobro, gde človek vsigdar drugo

dela, pa vsigdar nika nauvoga se leko navči. Mojo delo je tašo, ka delam, pa tau namé veseli. Ka človek sam napravi, tistoma se leko veseli pa tisto vej, ka je vreda, pa ka je dobro napravo. Dja, če kama v c u j s t a n a m redit, tisto tak napravim, naj vreda bau. Če je tisto delo takšno, ka ga dja ne vejim napraviti, te bola povejm, ka

dja tau ne vejim ali ne morem napraviti. Pulonja delo napraviti je nej slobaudno, dja tau pravim, ka aj človek samo k tašoma vcujstane, k komi se razmej. Tau tō istino, ka človek dočas žive, dočas se vči, pa od vsakšoga človeka se leko nika navčiš, tak ka nikoga nej slobaudno dolagledati.«

• *Tau si pravo, ka ti neškeš tašo delo, gde vsigdar edno fele trbej delati. Tū v delavnici vsigdar drugo delaš, dapa vsigdar si sam, kak leko tak več lejt dela?*

»Zdaj sam delam, dapa tau je nej bilau vsigdar tak. Tū se je osem inašov (vajencev) vönavčilo tau maštarijo. Dva sta med tejm tū pri meni delala ešče potistim. Dela je vsigdar menje bilau, telko pa vöplačati, ka mladi za plačo štjejo meti, ne moreš, telko ne moreš vöprinesti, če den nauč delaš, ka bi se ešče tebi tō splačalo. Zdaj sem že sam, pa ranč neškem nikoga nej

goravzeti, ka bi tū delo, kak sem pravo, nej bi se splačalo. Drugo pa tau, če zdaj kama dem, dvera zaprem, pa gda nazajpridem, te je vse tak, kak sem tam njau. Delo me počaka pa nej se mi trbej bojati, ka bi se kaj zgaudio tisti čas, ka namé nega.«

• *Tau si pravo, ka zdaj je že menje dela, kak je prvin bilau. Zdaj so te že baukši avtonge, ka je nej trbej telko popravlati?*

»Znamenüje tau tō, ka so že baukši, dapa zato nej bi tak pravo. Bola bi tak pravo, ka vsigdar je več tisti, šteri nauvi avto küpijo, pa te avtone vse nazaj v servis vozijo. Tak bi tō leko pravo, ka avtone zdaj že ne redijo tak, kak so je prvin delali. Tau tō nej istino, ka so prvin spoj lagvi avtonge bili, zdaj ranč tak djestajo lagvi, samo zdaj je dočas ženejo, ka je ta ne ličijo. Potistim drugoga, baukšoga ali nauvoga küpijo. Zato ka stare avtone nej vrejdo popravlati. Dostakrat se tak tō zgodi, ka pridejo, dja povejm cejno za popravilo, pa se tau njim dosta vidi, pa te ga bola v servis pelajo. Istino, za pau leta ali za edno leto zato že nazaj pridejo, ka vidijo, ka so oni bola dragši. Tau tak dé.«

• *Kakšni so tisti stari avtonge bili, kak lada, dačia, trabant pa wartburg?*

»Na te avtone aj niške ne povej, ka so lagvi bili. Te avtone je gdekoli na pauti leko popravilo, če se je kaj pokvarilo. Nej je trbelo tak dosta pejnaz plačati za dela kak zdaj. Zato ka zdaj se že avtonge tak popravljajo, kak so pred dvajstimi lejti televizijo začnili delati. Če kaj nanikoj pride, te cejloga trbej vömeniti. Eden starejši avto, če je vrejden dve, tristau gzero forintov, če se pobonta pa ga dajo poprajti, skur več košta kak je vrejden, zato je pa te bola dolamenijo. Dja sem emo edno lado kombi pa sem v njej vsefele menše dele emo, ka je pri starejši avto-

naj nanikoj leko prišlo. Če je koma avto dolastano, te sem se tapelo, pa tam na pauti sem ga popravilo, pa so se leko pelali tadala. Dobro, če se je motor stisno, tisto si nej mogo napraviti, dapa tašo menšo pokvaro, vse se je dalo napraviti. Te nauve avtone že največkrat pelati trbej v servis, zato ka je na pauti več ne more poprajti. Dostakrat so lado odali pa v Avstriji so vekši kloump küpli, kak so meli, tašo se je večkrat

Tau je zdaj ranč naaupak. Če iz delov škeš avto napraviti, te tisti avto trikrat dragši baude, kak če bi ga v saloni küpo.«

• *Ti si dosta starejši avtonov popravilo, pa dosta stari avtonov, motorbiciklinov, traktorov pa motorov ešče maš zdaj tō, štere že samo rejdko vožgeš. Tak vidim, ka so tej tebi spoj pri srcej.*

»Človek, gda je starejše avtone popravilo, je vekšo radost emo, da je eden motor vküps-

V delavnici zdaj dela več samo sam, gnauksvejta je emo inaše tō

zgaudio.«

• *Dosta taši nauvi avtonov je, gde ešče grüško ne moreš vömeniti doma, če ti vözgori. Zaka je tau tak?*

»Firme, štere autone redijo ali bola vküpkladejo, s tejm se spoj ne brigajo. Oni so bola na tejm, naj avto bola v servis voziš pa ga tam daš popravlati ali menjavati kaj. Tisti, ka v servisi delajo, leko ka so ranč nej avtomehaniki, oni se samo k tistoma razmejo, ka tam za delo majo. Gnauk njim pokažejo, pa on tisto te dela. Če se kaj pokvari, te cejli del dolavzemejo pa ga vömenijo. Tam niške nede ti popravilo avto. Tak ka firmi je tau važno, naj nauvi avto v servis vozijo ali pa naj nauvi avto küpijo. Prvin, gda je ešče na avto več lejt trbelo čakati, če si ga sto küpti, smo delali tau, ka smo iz delov avto vküppostavili. Etak je nej trbelo čakati pa je ešče falejši bijo, kak če bi ga gotovo küpo.

klau po falačkaj pa je lepau ušo, lejpi glas emo pa je tak ušo kak trbej. Zdaj tašo več nej trbej delati, zato ka tau bi ranč vöplačati nej mogli. Istino, bilau je tak, ka sem si cejlo nauč zmišlavo, zaka se ne vužge motor, da je vse tak vküpsklajeno, kak mora biti. Človek se eden čas čemeri, dočas goraprige, ka je problema. Dapa dja tau pravim, ka nej je tau veliko delo ka popraviš, ka je nej dobro, liki hibo ziskati, zaka néde tisti motor. Leko, ka je poprajti samo pau vöre, dapa dočas najdeš, ka je baja, dva dneva ti tadéta.«

• *Kak si pravo, zato je tak, gda se človek čemeri, pa trüden grata. Ka ti tašoga reda delaš, gda počivaš, gda ne popravlaš avtone?*

»Največkrat je tau večer, gda naprej vzemem fude pa do paunauči, do dve igrām. Dja spoj rad igrām, tau je moj hobi, tau me veseli.«

Karči Holec

PESJI ŽITEK PISA ALBERTA

Albert je pes. Pes z repom, ka nigdar ne enja majütati es pa ta. Albert je pes, ka na sebi dosta farb nosi. Albert je pes, ka laja. Albert je pes, ka grzé samo gda gej. Albert je pes, ka bi ga vsikši človek škeu za svojga meti.

LEJPA VELKA ČUNTA

Gda lübezen zgrabi koga za šinjek, ne premine samo tak nagnauk. Tau skur vsikši vej pa naš Albert ranč tak. Kak je oprvin lejpo Alino spozno, je na taum svejti zanga samo eške una gé. Depa njena vertinja njoj ne dopisti, ka bi se z Albertom vidla. Albert pa bi jo škeu vsikši den videti. Pa bi škeu, ka bi una njega tō tak rada mejla, kak ma un njau.

Brodo je, ka naj naredi, ka de tak. Ka naj naredi, ka de una njega tō rada mejla. Brodo si je pa ojdo kauli domanjoga rama. Ojdo je kauli pa čako na Pavla, ka ta šla po vesi. Po tejm de vüpanje emo, ka go znauva vidi. Brodo si je, ka ma vsikši pes najbolje rad. Pa njemi zalüblena pamet nika čednoga nej prajla. Nika čednoga njemi je nej prajla, dokejč je nej lačen grato. Pravijo, ka zalüblenim nej trbej gesti. Depa Albert je gé vcejlak ovakšen. Bole je zalübleni, bole njemi gesti trbej. Samo tau je gé, ka prva ne dobi gesti, kak Pavel iz šaule ne pride. Pa si je brž zbrodo, ka un ma kauli rama čunte nut zakopane. Brž je začno prdišati pa je prdeno. Ena, dva, tri je čunta bila vöskopana. Trno velka pa lejpa čunta je bila. Že go je škeu stisnoti z zobami pa je tau nej napravo.

»Ka ma vsikši pes najbolje rad?« je pito sam sebé. »Gvüšno, ka takšo kusto, velko pa lejpo čunto. Pa če je tak, moja Alina tō takšo čunto rada ma.«

Nagnauk je več nej biu lačen. Že je vedo, ka naredi. Vejn se njemi je čas eške nigdar nej tak dugo vlejko. Nigdar je Pavla eške tak dugo nej bilau iz šaule domau. Bole ga je čako, bole je lačen biu. Depa čunte se je nej tekno. Samo jo je gledo, ka njemi jo stoj ne odnese. Po dugi, dugi lejtaj je Pavel domau prišo. Na, nejso tau bila lejta. Bile so tri vöre, Alberti so se vidle kak lejta. Pavel ga je lepou pozdravo pa odišo na obed. Albert je tō svojo gesti daubo. Pa je po tejm Pavel duge lejte biu na obedi. Na, ranč nej eno vöre. Alberti se je vidlo ka duga lejta. Po tejm sta dun odišla kauli po vesi. Albert je cejli čas noso v gaubci tisto čunto. Pavel ga je eden čas fejst gledo po tejm pa nika več. Brž si je zbrodo, ka je gé z njegovim Albertom. Njemi pa se je vidlo, ka ta do Alininoga rama ojditaj lejta pa lejta. Depa dun sta prišla nin za tri lejta. Na, nej za tri lejta liki za deset minut. Albert je najprva gledo, če nega nin njene gizdave vertinje. Pa gda je vido, ka go nega, se je zglaso, je zacvilo. Trno na milo je zacvilo, Alina je tak nagnok bila pri njemi.

»Leko si zgučavava, ka go nega doma,« njemi je prajla po pejski.

Kak je Albert srečen grato. Dun se ma volo zgučavati z njim. Tau njoj je škeu povedati pa je nej šlau. Eške gnouk je probo pa znauva nej šlau. Kuman po tejm je

vpamet vzeu, ka čunto ma v gaubci.

»Na, tau je za tebé. Dar sam ti prineso,« njoj je dun povedo, gda je čunto ta njau.

Zdaj pa je grato velki problem. Alina je cejla srečna gledala čunto. Gledala je čunto, Albert pa njoj je nej mogo potisnoti skauzi grajke. Eške sreča, ka je biu pri njima Pavel. Gda je vido, kakša baja je gé, je naredo, kak trbej naprajti. Čunto je dau Alini prejk grajke v gaubec. Una pa je po tejm Alberta samo zalübleno poglednola. Jaj, kak je naš Albert srečen grato. Tak srečen, ka je cejli svejt nagnauk grato najbolje lejpi. Pa sta se tak dugo, dugo gledala. Vsikši na svojom kraji grajke sta stala. Un pri poštiji, una na dvouri s čunto nut v gaubci. Pa bi vejn do večera tak stala, če bi nej Alina zdignola vüje.

»Brž, moja vertinja se pele. Čüjem njeni auto. Zranja znauva pridi!« njemi je prajla pa čunto brž zakopala nut v zemlau. »Ge takšno žmano ne smejm gesti. Samo mi polaga nikšne konzerve. Vej vnoči pogejm pa mo na tebe brodila.«

Tak sta raznok odišla. Una je vnoči nanga brodila, un pa na njau. Pa je brodo tadale, ka joj drgouč prinese klobaso od Pavlovoga dejdeka. Kak de Alina eške po tejm srečna.

Miki Roš

ZAČETEK LEPEGA PRIJATELJSTVA

V začetku šolskega leta so na Podružnični osnovni šoli Krog (podružnica OŠ II iz Murske Sobote) izrazili željo po prav posebnem sodelovanju s porabskimi šolami. Njihovi učenci, ki so ob popoldnevih v podaljšanem bivanju, poleg reševanja domačih nalog in športnih aktivnosti, tudi veliko likovno ustvarjajo. Z izmenjavo predvsem likovnih izdelkov so se želeli povezati z vrstniki v Porabju in navezati prijateljske stike. Idejo sem predstavila učiteljicam Evi Lazar in Beati Bajzek na gornjeseniški ter Marti Šerfec na monoštrski osnovni šoli. Seveda so bile pripravljene sodelovati in tako so na šoli v Krogu

nje in sodelovanje, spoznavanje življenja in dela na porabskih šolah, ob izmenjavi izdelkov in razstavlja-

iz Slovenije in prijateljevanje z njimi. Vodja projekta, vzgojiteljica Majda Marenče, na POŠ Krog je pritegnila še

učenci so pripravili svojo pravljico, jo likovno opremili in izdali v lični knjižici, seniški in monoštrski učenci

Tako učenci kot učiteljice na obeh straneh ustvarjalno sodelujejo. Preko pisemc in likovne govornice se je spletlo iskreno prijateljstvo, ki bo kmalu okronano z osebnim spoznavanjem udeležencev. Že v aprilu bodo sodelujoči iz POŠ Krog obiskali in v živo spoznali porabske prijatelje, konec maja pa bodo porabski učenci in učiteljice gostje POŠ Krog. Upajmo, da bosta sodelujoči strani začetek lepega in uspešnega partnerstva nadaljevali ter nadgrajevali tudi v prihodnjem šolskem letu, saj gre za aktivno poživitev šolskega vsakdana, na porabskih šolah pa tudi za priložnost kaj lepega povedati ali zapisati po slovensko.

Darilca, ki so jih pripravili gornjeseniški učenci za kroške prijatelje za veliko noč

nju le-teh pa tudi ozaveščanje staršev in širše javnosti o življenju in delu porabskih šol, na porabski strani pa prav tako spoznavanje vrstnikov

učiteljico v PB Metodo Perger in tako so se začeli prvi neposredni stiki v obliki prijaznih pisemc in likovnih izdelkov učencev. Kroški

jih šole z veseljem razstavljajo in pokažejo zainteresiranim; najprej so bile jesenske, potem božične, pustne, velikonočne in pomladne.

Valerija

KAUT

